

SZTUK MISTRZ

NORWID O POLSCE
NORWID O POLAKACH
NORWID O SZTUCE

piąta
premiery
sezonu

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze

DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY – BOGDAN KOCA

ZASTĘPCA DYREKTORA – RYSZARD PAŁAC KIEROWNIK LITERACKI – URSZULA LIKSZTET

sezon 2009/2010

W spektaklu wykorzystano teksty z książki
Aleksandry Melbechowskiej-Luty pt. „Sztukmistrz.
Twórczość artystyczna i myśl o sztuce Cypriana Norwida”

(Wydawnictwo Newton, 2001 r.)

piąta
premiera
sezonu 2009/2010

*Z rzeczy świata tego zostaną tylko dwie,
Dwie tylko: poezja i dobroć...*
Cyprian Norwid

ALINA OBIDNIAK

MÓJ ZWIĄZEK Z NORWIDEM...

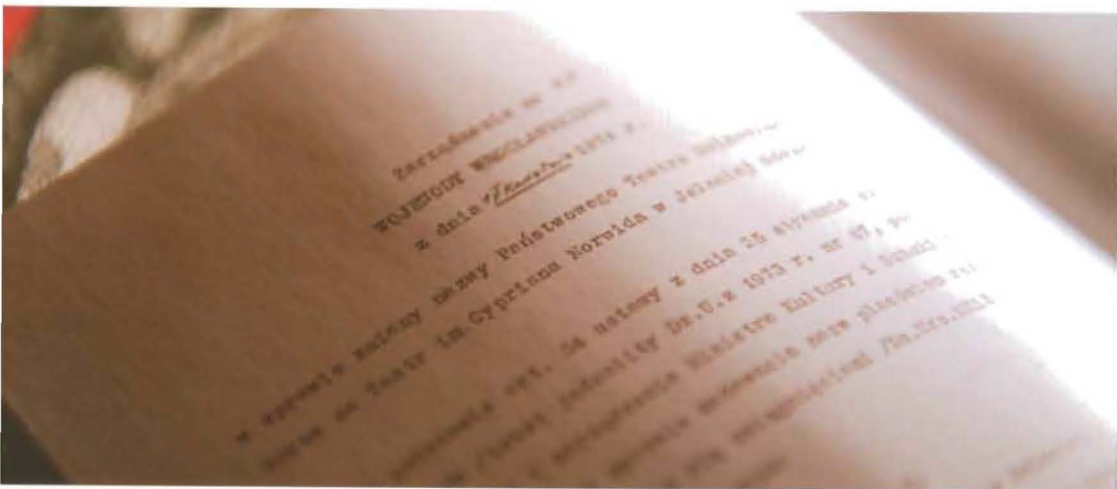
...łączy się z wspomnieniem dzieciństwa i okupacji. Brat Karol w swojej żołnierskiej wędrówce w czasie kampanii wrześniowej (miał wtedy 16 lat) po przegranej wojnie znalazł się w obozie koncentracyjnym w Niemczech.

Uciekał stamtąd pięciokrotnie. Ostatni raz pod kołami pociągu. Znalazł się w nieokupowanej części Francji, w Grenoble. Chciał walczyć dalej, ale specjalna komisja skierowała go do Liceum im. Cypriana Norwida w Villard de Lans dla ukończenia nauki.

Alina Obidniak z zespołem przed dworkiem Norwida

List od Karola z nazwą tej szkoły, jej patrona, zrobiły na mnie (kilkunastoletniej dziewczynce) ogromne wrażenie. Pierwszy raz usłyszałam nazwisko NORWID. Stał się dla mnie kimś tajemniczym, nieznanym, bliskim. Tak zaczęła się moja wielka fascynacja Norwidem.

Zajął ważne miejsce w moim życiu: w czasie studiów aktorskich i reżyserskich poznawałam tajniki Jego twórczości, Jego biografii. Pamiętam wrażenie, jakie zrobił na mnie finał życia wielkiego Poety – pobyt w przytułku dla bezdomnych emigrantów, w schronisku Św. Kazimierza pod Paryżem. Ciężka choroba, samotność, nędza i pochowanie w zbiorowym grobie. Przepelniało mnie poczucie żalu, krzywdy, pytania...

Norwid „osobisty” i jego biografia nie dawały mi spokoju. Po objęciu przeze mnie wraz z Januszem Deglerem kierownictwa Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze, zakiełkowała myśl przemianowania teatru na TEATR IM. CYPRIANA NORWIDA. Tak bardzo pragnęłam, żeby Norwid miał swój dom... Zdawaliśmy sobie z Januszem sprawę, jak bardzo to nas zobowiązuje, ale była to też wielka mobilizacja mierzenia sił na zamiary...

Genius loci Jeleniej Góry i Karkonoskiej Melpomeny współdziałał w urzeczywistnianiu naszych projektów. Wyznacznikiem wysokiej poprzeczki stała się twórczość Norwida, Słowackiego, Mickiewicza, Wyspiańskiego, Fredry, Gombrowicza, Witkacego, Moliера, Szekspira. Obecność Nor-

wida w repertuarze zaznaczyła się siedmioma realizacjami. Scenę Studyjną (nasze twórcze laboratorium) zainaugurował „Pierścień Wielkiej Damy” w reżyserii Grzegorza Mrówczyńskiego. Był to znaczący i piękny debiut młodego reżysera. Potem przyszły kolejne premiery i organizacja Sesji Norwidowskiej w stulecie śmierci Poety.

Mój osobisty związek z Norwidem miał dalsze rodzinne powiązania: Karol Obidniak był aktorem Teatru Dolnośląskiego za dyrekcji Antoniego Biliczaka (trzy lata), był również autorem wielu sztuk teatralnych, m.in. „Goście Hotelu du Parc” o młodzieży polskiej we Francji, która uczęszczała do Liceum im. Norwida w Villard de Lans. Sztukę tę osobiście reżyserowałam z zespołem naszego teatru. Jubileusz 50-lecia Jeleniogórskiej Sceny stał się ponowną okazją – prezentacji osobistej biografii Norwida. Jego listy i twórczość złożyły się na spektakl pt. „Norwid”.

Moja miłość do Norwida znalazła swoje zwieńczenie. Ta miłość przepelnia dziś moje serce, kiedy ogarniam całą teatralną rodzinę Jeleniogórskiego Teatru, wszystkich wspaniałych, niezwykłych ludzi, tych wybitnych twórców, którzy są z nami i którzy już odeszli,

pracowników sceny, administracji, współpracowników. Ich poczet jest imponujący, a lista jest długa i znalazła swoją dokumentację w wydawnictwie teatru, książce prof. Janusza Deglera i następných, opracowanych przez Urszulę Liksztet.

TA WSPANIAŁA WIELKA TEATRALNA RODZINA tworzyła nowy okres historii kultury na Ziemiach Odzyskanych dla Polski. Zespołowi Teatru Norwida i Jego obecnemu Kierownictwu przekazuję moje gorące, serdeczne życzenia następnych twórczych niezwykłych dokonań, dla których posłaniem byłby Norwid i Jego sztuka.

ALINA OBIDNIAK

SZTUK MISTRZ

NORWID O POLSCE
NORWID O POLAKACH
NORWID O SZTUCE

wybór tekstów, opracowanie i reżyseria
Alina Obidniak

muzyka i kierownictwo muzyczne – Bogdan Dominik
scenografia – Janusz Kijański

występują :
Irina Babińska (gościnnie)
Magdalena Kępińska
Elżbieta Kosecka
Robert Dudzik
Piotr Koniecznyński
Tadeusz Wnuk

asystent reżysera – Tadeusz Wnuk
inspicjent i sufler – Grażyna Mieczkowska

spektakl bez przerwy

LXV sezon, piąta premiera sezonu 2009/2010

Alina **OBIDNIAK**

Aktorka, reżyserka, wieloletnia dyrektorka Teatru im. C. Norwida w Jeleniej Górze. W 1955 roku ukończyła PWST w Krakowie na wydziale aktorskim, następnie studiowała w słynnym moskiewskim WGIK'u u mistrza reżyserii, Aleksandra Dowżenki (1956-58), w latach 1958-59 – w Łódzkiej Szkole Filmowej. W 1961 roku rozpoczęła pracę jako reżyser w Teatrze im. A. Fredry w Gnieźnie a w 1964 – objęła dyrekcję Teatru im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, którym kierowała do 1970 roku. W 1973 została powołana na stanowisko dyrektora naczelnego i artystycznego Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze. Rok później jeleniogórski teatr, z Jej inicjatywy, otrzymał imię Cypriana Norwida. Wyreżyserowała tu kilkadziesiąt spektakli, spośród których warto wymienić: „Homer i Orchidea” T. Gajcego, „Cień” W. Młynarskiego/M. Małeckiego, „Horsztyński” i „Samuel Zborowski” J. Słowackiego, „Policja” S. Mrożka, „Henryk VI na łowach” W. Bogusławskiego, „Wyzwolenie” St. Wyspiańskiego, „Goście Hotelu du Parc” K. Obidniaka czy realizacje spektakli wg poezji Norwida: „Śpięgam miłosny rym”, „Promethidion”, „Norwid”. Lata dykcji Aliny Obidniak w Jeleniej Górze oceniane są jako najlepszy okres Teatru im. Norwida. Już w 1973 r., po zakończeniu remontu otwarto Scenę Studyjną, co pozwoliło na zróżnicowanie propozycji i swobodniejsze kształtowanie polityki repertuarowej teatru. Do pracy zapraszani byli zarówno wybitni reżyserzy: Adam Hanuszkiewicz, Henryk Tomaszewski, Krzysztof Pankiewicz jak i debiutanci: Krystian Lupa, Mikołaj Grabowski, Ryszard Major, Michał Ratyński, Wal-

Promethidion w reż. Aliny Obidniak, 1988. Irmina Babińska, Marek Kędziński, Bogusław Kozak.

demar Zawodziński. Alina Obidniak uważała, że teatr nie powinien ograniczać się jedynie do „produkcji” przedstawień, a powinien być miejscem spotkań i twórczych poszukiwań artystycznych i estetycznych, dlatego też, obok podstawowej działalności, jaką jest realizowanie spektakli, w teatrze organizowane były sesje naukowe: Witkacowska w 1978 r., Norwidowska – 1984, Międzynarodowe Kolokwium poświęcone problemom teorii i praktyki teatru w 1979. Wydawano monografie teatru i publikacje dokumentujące sesje naukowe, w foyer odbywały się wystawy plastyczne i fotograficzne. Teatr wyjeżdżał w ramach stałej współpracy do Niemiec i na Węgry a także do Francji i Włoch, a w 1976 roku odbył tournée po Ameryce Łacińskiej z przedstawieniem „Don Juan” w reżyserii Krzysztofa Pankiewicza.

Norwid w reż. Aliny Obidniak, 1995. Elżbieta Kosecka, Piotr Konieczny, Piotr Przeniosło.

W 1983 z Jej inicjatywy powołano do życia Międzynarodowy Festiwal Teatrów Ulicznych. Była to więc druga (obok Jeleniogórskich Spotkań Teatralnych) z tak dużym rozmachem przygotowywana impreza, odbywająca się pod egidą Teatru Norwida. W 1988 roku, po wielu latach starań, Alinie Obidniak udało się uruchomić przy teatrze Ośrodek Badań i Praktyk Kulturowych, który miał być inicjatorem i koordynatorem działań wykraczających poza „obszary teatralne”. Kierowała nim do 1989 roku. Będąc niespokojnym duchem obdarzonym niespożytą energią, po odejściu z teatru, w 1989 roku, powołała Laboratorium Samorozwoju, zajmujące się szeroko rozumianą edukacją ekologiczną, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży. Organizowała warsztaty i seminaria ekologiczne dla nauczycieli, prowadzone przez ekologów, psychologów, psychoterapeutów.

Nie traciła jednak kontaktu z teatrem, zawsze żywo zainteresowana tym, co się w nim działo. W maju 2000 roku, Alina Obidniak, po odwołaniu dyr. Mrówczyńskiego, została powołana na funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego teatru. Już pierwsze premiery pokazały kierunek myślenia i działania Pani Dyrektora, która zaprosiła do współpracy kilkoro młodych reżyserów. Był to strzał w dziesiątkę – już pierwszy – kameralny spektakl sztuki współczesnej dramatisarki E. Vilar „Królowa i Szekspir”, pozwolił zwrócić uwagę na młodego reżysera, Piotra Kruszczyńskiego, na Dużej Scenie tymczasem pokazano „Szelmostwa Skapena” – nieśmiertelną komedię Moliere’a. Ten powrót do wyrazistego podziału repertuarowego między obiema scenami teatru pozwalał na precyzyjne określenie linii repertuarowej. Alina Obidniak nie zrealizowała swoich planów – 31 grudnia wygasła Jej umowa o pracę i nikt nie podjął z Nią rozmów, więc po 1 stycznia nie przyszła już do pracy a po kilku tygodniach kierownictwo teatru objął już nowy dyrektor...

Młodzież podczas spektaklu „Śpiewam Miłosny Rym”, 1982.

Alina Obidniak była wielokrotnie nagradzana za swoją pracę. Otrzymała nagrody i odznaczenia państwowe i resortowe, (miedzy innymi Krzyż Oficerski OOP – 1989) oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej – 1980. Jest laureatką nagród publiczności za realizacje teatralne, otrzymała też nagrody za swoją działalność proekologiczną: Dyplom Uznania Towarzystwa Przyjaciół Filozofii Ekologicznej „Dla Wspaniałych Kobiet z sukcesem w ekologii” i Złotą Odznakę Ministra Ochrony Środowiska. Jest Honorową Obywatelką swojego miasta rodzinnego – Krosna. W 1990 r. otrzymała, przyznaną przez Towarzystwo Przyjaciół Jeleniej Góry, Nagrodę za całokształt działań artystycznych. W 1995 roku została polską laureatką nagrody Kobieta Europy. Jest panującą Królową Karkonoszy i Cesarzową Festiwalu Teatrów Ulicznych.

·VADE·MECUM·

I.

Klaskaniem mając obrzutek pranie
Zmudromy piśnię, lud; wódki o cynny
Wdychały jenow dorodne wawryny
Konary wujni wietrzę btystkawice
Kryso, w dywrynie, laurowo i ci
I ju, ni wicjca dawano, ni god.
Dla, nicurekanych powić i narodi
Gdy Bory = palec zaswital nadem
Niewdaję liaby, z rucy które ci
dyci mi wankarat, w żywota jusz.

Dla tego od was... o! laury, niew
Listka jai.ego, ni rzeczka w li.
Przez more cieniu chłodnego nod.
i lo, wianalory wam – lew, stonia
Niewiażem od was nic o! wielkot
Przez drog zarostych w piotun, me.
Przez wian, kilydwę, djalonaj i n
Samotny wrodtem i sam bledy.

Poobsadanych w przesłowie niewi
A niewibionę – spotkałem nie n

Bogdan DOMINIK

Związany był z Teatrem im. Norwida od zycym, ale przede wszystkim kompozycji i opracowań muzycznych do muzyczną przedstawień, prowadził próby muzykę do wszystkich jeleniogórskich „norwidowskich” spektakli Aliny przez zespół instrumentalny „na żywo” – „Dziadach” (1978 r.), „Historii o Miłosierwidach”. Bogdan Dominik komponował spektakli Wrocławskiego Teatru Pantomimy, między innymi do przedstawienia pt. „Hamlet, ironia i żaloba”, którego premiera odbyła się w lipcu 1979 r. Bogata osobowość artystyczna Bogdana Dominika, jego doświadczenie, znajomość rzemiosła i osiągnięte kazdorazowo porozumienie z reżyserem – pozwalały mu uzyskać tak wspaniałe, pełne ekspresji efekty muzyczne. Muzyka ta, będąc elementem współgrającym spektaklu, czyli jak gdyby przypisana mu, słuchana w zupełnym od niego oderwaniu, z całą pełnią przemawia do słuchacza. Niesie wtedy może nieco inne, ale równie silnie oddziałujące na wyobraźnię treści. Jak rzadko który kompozytor, potrafił swoją muzyką, oddać nastroj przedstawięcia, wzbogacić je o nieprzewidziane wrażenia. Ci, którzy znają Bogdana Dominika, wiedzą, że jego wielką pasją której poświęcał cały wolny czas (zwłaszcza zimą), były góry. Był znakomitym narciarzem i każdą wolną chwilę spędzał na stoku.

1957 do 1999 roku. Był nie tylko kierownikiem muzyki, ale przede wszystkim kompozytorem. Jest autorem ponad stu pięćdziesięciu spektakli jeleniogórskiego teatru, czuwał nad stroną muzyczną z aktorami, był akompaniatorem. Napisał spektakli Henryka Tomaszewskiego oraz do wyst. Obiadnia. Bardzo często muzyka była wykonywana podczas spektaklu, tak było np. w „Życiu człowieka”, „nej” czy „Opowieściach Lasku Wiedeńskiego”, „Normuzykę (we fragmentach lub całość) do kilku spektakli Wrocławskiego Teatru Pantomimy, między innymi do przedstawienia pt. „Hamlet, ironia i żaloba”, którego premiera odbyła się w lipcu 1979 r. Bogata osobowość artystyczna Bogdana Dominika, jego doświadczenie, znajomość rzemiosła i osiągnięte kazdorazowo porozumienie z reżyserem – pozwalały mu uzyskać tak wspaniałe, pełne ekspresji efekty muzyczne. Muzyka ta, będąc elementem współgrającym spektaklu, czyli jak gdyby przypisana mu, słuchana w zupełnym od niego oderwaniu, z całą pełnią przemawia do słuchacza. Niesie wtedy może nieco inne, ale równie silnie oddziałujące na wyobraźnię treści. Jak rzadko który kompozytor, potrafił swoją muzyką, oddać nastroj przedstawięcia, wzbogacić je o nieprzewidziane wrażenia. Ci, którzy znają Bogdana Dominika, wiedzą, że jego wielką pasją której poświęcał cały wolny czas (zwłaszcza zimą), były góry. Był znakomitym narciarzem i każdą wolną chwilę spędzał na stoku.

Janusz KIJĄŃSKI

Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na wydziałach Architektury/ Architektury Wnętrz i Projektowania Plastycznego – dyplom 1976, 1977. Realizuje prace w zakresie: architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, malarstwa, rzeźby, grafiki, sztuki użytkowej, scenografii filmowej, telewizyjnej i teatralnej. Jest autorem scenografii i kostiumów do 6 filmów fabularnych i ponad 50 realizacji teatralnych i telewizyjnych. Zaprojektował i zrealizował ponad 60 obiektów użyteczności publicznej: biura, banki, hotele, zajazdy, kina, teatry, tereny zielone oraz obiekty budownictwa indywidualnego (domy prywatne, ogrody itp.), które były realizowane w kraju i poza jego granicami. Projektuje także meble, sprzęt specjalistyczny, odzież oraz formy przemysłowe.

Jest laureatem nagrody przyznanej z ramienia Ministerstwa Kultury za eksperymentalny program w dziedzinie projektowania sztuki użytkowej i architektury krajobrazu. Przy udziale fundacji Ministerstwa Kultury i Sztuki zrealizował szereg placów zabaw i ogrodów „HOOTULUS dla dzieci i młodzieży, jak „Smok”, „Ryba”, „Statek”, itp. Te mobilne rzeźby użytkowe scalone z krajobrazem, pełniące funkcje placów zabaw i ogrodów – są przykładem integracji użytkowej i estetycznej funkcji, przykładem jednoczenia takich dziedzin sztuki i techniki jak architektura, rzeźba, malarstwo, mechanika, optyka, architektura krajobrazu itp. Ta symbioza dziedzin artystycznych i technicznych to symptom XXI wieku – próg konsumpcji „nowego społeczeństwa”. W swoim dorobku artystycznym ma szereg wystaw indywidualnych i zbiorowych – zarówno w kraju jak i za granicą: w dziedzinie malarstwa, grafiki, scenografii, sztuki użytkowej i projektowania ogrodów. Wykonuje grafikę wydawniczą, ilustracje do książek, programy teatralne, plakaty, foldery, kalendarze. Jego obrazy można oglądać w budynkach użyteczności publicznej, np. hotelach, zajazdach, szkołach. Znajdują się także w zbiorach muzealnych w Opolu (Muzeum Śląska Opolskiego) i we Wrocławiu. Kompozycje malarskie i grafika znajdują się również w zbiorach prywatnych w Polsce, Niemczech, Szwajcarii i USA. Jest laureatem nagrody za działalność w dziedzinie twórczości teatralnej za rok 1996 przyznanej przez Prezydent Miasta Częstochowy. Przez ponad 15 lat współpracował z Adamem Hanuszkiewiczem, przygotowując scenografie do spektakli Mistrza, np. – w Jeleniej Górze do „Kordiana” Słowackiego.

Irmina BABIŃSKA

Swoją karierę aktorską rozpoczęła w Krakowie, gdzie pracowała w latach 1963–65. Później był krótki okres pracy w Tarnowie – od 1968 roku – w Jeleniej Górze. W tym pierwszym „okresie jeleniogórskim” zagrała między innymi Oliwię w „Wieczorze trzech królów”, Ernestynkę w „Nieocenionym Ernście”, Clarice w „Sudze dwóch panów”, Amelię w „Mazepie”. Wielbiciele talentu Aktorki do dziś wspominają Jej wielką kreację w „Legendzie” Wyspiańskiego w reżyserii Henryka Tomaszewskiego.

W 1973 r. Irmina Babińska odeszła z teatru jeleniogórskiego do Kalisza (1973–74), następnie do Poznania (1974–75), Szczecina – Teatr Współczesny (1976–1980) i znowu wróciła do Poznania na kilka miesięcy. Zagrała wtedy Idalię w „Fantazym” Słowackiego w reżyserii Janusza Nyczka. Od 1981 roku występuje w teatrze jeleniogórskim. Lata osiemdziesiąte, to Amelia w „Ambasadorze” Mroźka (reż. M. Oliwa), Matka w „Ślubie” Gombrowicza w reż. K. Lupy i inne role w jego spektaklach: Teozoforyk w „Macieju Korbowie i Bellatrix”, „Pragmatystach”. Była też Gertrudą w „Hamlecie” i Matką w „Niespodziance” Rostworowskiego. Jest aktorką wszechstronną – zarówno w komedii jak i w dramacie, w spektaklach dla dzieci starszych i młodszych potrafi znaleźć „klucz” dla siebie. W 1995 roku stworzyła wielką kreację w tytułowej roli w sztuce Tadeusza Różewicza pt. „Stara kobieta wysiaduje” w reż. A. Bubięcia (nagroda). W 2000 roku wystąpiła jako Elżbieta I w sztuce E. Vilar „Królowa i Szekspir” w reż. P. Kruszczyńskiego, 2001 – Klytajmestra w „Elektrze” H. von Hoffmanstahla w reż. M. Kleczewskiej i Margarete Hauptmann w sztuce J. Łukosza „Hauptmann” w reż. W. Krzystka (nagroda), 2002 – Matka w „Kartotece” Różewicza w reż. P. Łazarkiewicza. Zagrała Papieża Klemensa VI w „Czerwonych nosach” w reż. M. Bogajewskiej oraz Chór (Norma I) i Starca w „Elektrze” w reż. N. Korczakowskiej (nagroda). Irmina Babińska występuje także gościnnie w Teatrze im. J. Szaniawskiego w Walbrzychu. Jest wielką propagatorką amatorskiego ruchu teatralnego i recytatorskiego oraz uczestniczy w akcjach charytatywnych na rzecz potrzebujących. Za swoje role zyskała sobie nie tylko uznanie i miłość publiczności, ale także otrzymała wiele nagród. Warto wymienić te ważniejsze: Warszawa – I Ogólnopolski Konkurs Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej – nagroda za rolę Starej kobiety w przedstawieniu „Stara kobieta wysiaduje” Tadeusza Różewicza w Teatrze im. Cypriana Norwida w Jeleniej Górze (1995), Warszawa – VIII Ogólnopolski Konkurs Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej – nagroda ZASP za rolę Margarete Hauptmannin w przedstawieniu „Hauptmann” Jerzego Łukosza w Teatrze im. Cypriana Norwida w Jeleniej Górze (2002), Kalisz – Kaliskie Spotkania Teatralne – Nagroda im. Jacka Woszczerowicza za rolę drugoplanową: za rolę Chóru, Normy Pierwszej i Starca w spektaklu „Elektra” w reż. Natalii Korczakowskiej w Teatrze im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze (2009). Jest wielokrotną laureatką nagród publiczności, przyznawanych z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru. Jej ostatnia rola w Teatrze im. C. K. Norwida, to Pani w „Pokojówkach” J. Geneta w reżyserii R. Matusza.

Magdalena KĘPIŃSKA

Absolwentka wydziału aktorskiego PWST we Wrocławiu (1997). Zadebiutowała rolą Neriny w spektaklu „Komedia pasterska” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza (1997) w Teatrze im. C. Norwida w Jeleniej Górze, z którym jest związana nieprzerwanie do dnia dzisiejszego. Zagrała tu wiele różnorodnych ról, spośród których warto wymienić: Polly w „Operze zebraczej” V. Havla w reż. A. Kroba, Masza w „Czajce” Czechowa, w reż. Mai Kleczewskiej, Sylwia w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie” P. Zelenki w reż. A. Majczaka, Dziewczyna „Kantacie na cztery skrzydła” Roberta Bruttera w reż. K. Jaworskiego, Roza w „Espresso” L. Frangione w reż. M. Bogajewskiej. Wystąpiła także w Teatrze Komedia we Wrocławiu w spektaklu „Przyjazne dusze” V. Pam, w reż. P. Okońskiego, w którym zagrała rolę Susie Cameron. W teatrze jeleniogórskim zagrała ponadto w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiorki” (Gudrun Ensslin), „Kariera Artura Ui” (Dock Daisy), „Okrutne i czule” (CHÓR-Cathy), „Sztuka dla dziecka” (Pani z Sąsiedztwa). Zagrała także jedną z głównych ról w serialu telewizyjnym pt. „Tango z Aniołem” w 2005 r. Jest laureatką Srebrnego Kluczyka (2007) za rolę Rozy w „Espresso” Lucii Frangione. W sezonie 2009/2010 możemy ją oglądać w spektaklach: „Jesteśmy braćmi?” (Regina Melnick) oraz „Scrooge. Opowieść wigilijna” (Duch, Bella).

Elżbieta KOSECKA

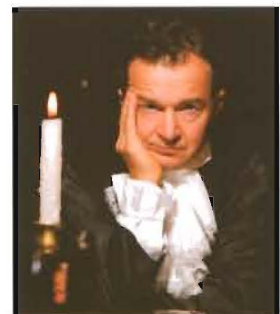
Absolwentka wydziału wokalnno-aktorskiego wrocławskiej Akademii Muzycznej. Zadebiutowała na scenie Teatru im. C. Norwida w podwójnej roli Smeraldiny i Komika w „Miłości do trzech pomarańczy” Carlo Gozziego w reż. Andrzeja Jamroza w 1989 r. Zagrała tu ponad 50 ról w różnorodnym repertuarze. Jej domeną są charakterystyczne, ostro narysowane role, jak w „Opowieściach petersburskich” i „Martwych duszach” Gogola, które reżyserował Wiesław Hołdys czy Eugenia w „Tangu” S. Mrożka. Niewątpliwym atutem jest także jej głos – sopran koloratury, który widzowie mogli podziwiać w wielu spektaklach, zwłaszcza w operze kameralnej pt. „La Serva Padrona” w reżyserii K. Galosa czy zabawnej składance muzycznej pt. „Be-la Cura”, i refleksyjnym „Tryptyku rzymskim” (2003 r.). Zagrała także w kilku filmach: JANCIO WODNIK i CUDOWNE MIEJSCE (reż. J. J. Kolski), i popularnych serialach telewizyjnych: PIERWSZA MIŁOŚĆ, WEJŚCIE SMOKA w serialu FALA ZBRODNI, MARATON TANCA. Ostatnie przedstawienia z udziałem Elżbiety Koseckiej, to: „Trans-Atlantyk” wg Witolda Gombrowicza „Podróż poślubna”, „Kłątwa”, „Sztuka dla dziecka”.

Robert DUDZIK

Absolwent wydziału lalkarskiego PWST we Wrocławiu (1993), biel i Andrzeja Hrydzewicza. Zadebiutował w Teatrze Polskim w „Antygonie” Sofoklesa (1993). W latach 1995-97 związany był z stawa Morcinka w Zabrzu. Od roku 1997 pracuje w Teatrze im. Cypryana Kamila Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reżyserii Ważniejsze role teatralne: „Sługa dwóch panów” Goldoniego – Florgranci” Mrożka – XX, „Zabawa” Mrożka – Parobek B., „Na pełnym rozbitek”, „Dziady” Mickiewicza – Sobolewski, „Far Niente” Schaefer – Druce, Vasques, „Trans-Atlantyk” – Baron, „Dozywocie” – Filip, „Kameralna” – Kierowca furgonetki, „Okrutne i czule” – Richard, „Sztuka dla dziecka” – Mały Powstaniec, „Trzy siostry” – Andrzej. Jest autorem monodramu „Cisza, czyli żart filozoficzny”, premiera 2003, zagrał także w filmach „Młode wilki” i „Komornik” oraz popularnych serialach: „Fala zbrodni”, „Tango z Aniołem”, „Pierwsza miłość”. W sezonie 2009/2010 możemy go oglądać w sztuce R. Harwooda „Jesteśmy braćmi?” (Derek Tewby), reż. J. Zaorski.

uczeń Krzesławy Duszczyńskiej. Zadebiutował w Teatrze Nowym im. Gypriana Kamila Norwida w „Komedii pasterskiej” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza. rindo Aretusi, „Emimorzu” Mrożka – Gruby effer – Bruno, W latach –Fistach, Czerwone nosy” riera Artura Ui” – Giri,

Piotr KONIECZYŃSKI

W roku 1988 ukończył wydział aktorski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rok wcześniej w spektaklu „Człowiek jak człowiek” Bertolta Brechta na deskach Teatru im. C. Norwida w Jeleniej Górze, następną jego rolą był Puk w „Śnie nocy letniej” Szekspira w reżyserii W. Zawodźnińskiego. Zagrał też Wacława w „Zemście” Fredry, wyreżyserowanej przez Z. Bielawskiego (1992 r.). W 1995 roku, za rolę Kelnera Młodsze w spektaklu pt. „Stara kobieta wysiaduje” T. Rózewicza (reż. A. Bubiń) otrzymał wyróżnienie na I Ogólnopolskim Konkursie Na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. W 1997 roku zagrał Ludwika Sartiego w „Życiu Galileusza” B. Brechta w Teatrze Telewizji. Spektakl reżyserował Maciej Prus. Wystąpił także w następujących spektaklach: „Testosteron” A. Saramonowicza (Tretyn), „Trans-Atlantyk” wg Witolda Gombrowicza (Pyckal), „Kariera Artura Ui” (Givola), „Kłątwa” (Sołtys), „Elektra” (Połaniec, Ajgistos), „Gog i magog. Kronika chasydzka”, „Intryga i miłość” (Miller), „Sztuka dla dziecka” (Człowiek, Którego Nikt Nie Rozumie). Jest dwukrotnym laureatem Złotej Iglicy (1991 i 1992 r.) oraz Srebrnego Kluczyka (1994 r.) – w plebiscycie na najpopularniejszego aktora,

organizowanym z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru przez tygodnik „Nowiny Jeleniogórskie”. Krecja Anioła Amhiela w sztuce R. Bruttera „Kantata na cztery skrzydła” (2005 r.) przyniosła mu wyróżnienie, przyznane przez młodzieżowe jury na XXXV Jeleniogórskich Spotkaniach Teatralnych. Na małym ekranie po raz pierwszy pojawił się w dramacie telewizyjnym pt. „Zero życia” (1987). Wystąpił także w serialach: „Pogranicze w ogniu”, „Pierwsza miłość” (2004, 2009) i „Fala zbrodni”. W sezonie 2009/2010 można go oglądać w „Kołacji na cztery ręce” P. Barza w reż. B. Kocy (Jan Krzysztof Schmidt).

Tadeusz WNUK

Aktor, reżyser, pedagog. Absolwent wydziału wokalnno – aktorskiego Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Od 1992 r. pracuje w Teatrze im. Cypryana Kamila Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował w Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu rolą Radnego Gminy w spektaklu „Jan Maciej Karol Wścieklica” St. I. Witkiewicza w reż. S. Szczytko. Jest trzykrotnym laureatem nagrody „Srebrny Kluczyk” za najciekawsze role teatralne. Nagrodzony przez kapitułę Nowin Jeleniogórskich za rolę Łatki w „Dozywociu” A. Fredry w reż. A. Sadowskiego. W swoim dorobku artystycznym ma ponad 55 ról teatralnych udział w spektaklach telewizyjnych, serialach, filmach, dokumentach filmowych. Jest ponadto wykładowcą Akademii Muzycznej na wydziale wokalnym we Wrocławiu w zakresie „Opracowania scenicznego partii operowych”. Jest założycielem i opiekunem artystycznym Młodzieżowej Sceny Dramatycznej, działającej w ramach Edukacji Teatralnej Teatru im C.K. Norwida i edukatorem z zakresu dykcji, artykulacji, impostacji głosu. Ważniejsze role teatralne i telewizyjne: Harpagon w „Skąpcu” Moliere (reż. Z. Bielawski), Petrucio w „Poskromieniu złośliwicy” Szekspira (reż. J. Krasowski), Cześnik w „Zemście” Fredry (reż. Z. Bielawski), Horodniczy w „Rewizorze” Gogola (reż. J. Krasowski), Książę w „Miarcie za Miarke” (reż. K. Pankiewicz), Kreon w „Antygonie” Sofoklesa (reż. A. Bubiń), Jajecznicza w „Ożenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Browarnik w „Audiencji” Havla (reż. A. Krob), Bili Kraker w „Happy End” D. Leyn (reż. M. Sikora), Radosz w „Ślubach panińskich” Fredry (reż. Z. Bielawski), Dymitr w „Braciach Karamazow” Dostojewskiego (reż. W. Terelia), Doktor, Tomasz, Widmo w „Dziadach” Mickiewicza (reż. G. Mrówczyński), Starzec w „Widmach” Moniuszki (reż. R. Skolmowski), Colas w „Bastien und Bastiene” Mozarta (reż. J. Przegrodzki), Pułkownik Sokołow w „Hauptmannie” Łukosza (reż. W. Krzystek), Piłat w „Mistrzu i Małgorzacie” w reż. S. Fiedotowa, Charon w „Wielkiej wodzie” (reż. J. Szurmiej).

Filmy i seriale:

Szperni w „Sensacjach XX wieku” – reż. B. Wołoszański

Dyrektor aquaparku – „Fala zbrodni” – reż. K. Lang

Kierownik pociągu – „Wizyta starszej pani” – reż. W. Krzystek

Doktor Branicki w „Pierwszej Miłości” – reż. K. Łebski

Oficer SS w Twierdzy Szyfrów – reż. A. Drabiński

Prezes sądu w „Fundacji” F. Bajona

Gąsior, „Biuro Kryminalne” – reż. D. Matwiejczyk

Urzędnik Banku, „Zwerbowana miłość” – reż. T. Król

Pułkownik Polski, „Afonya i Pszczoły” – reż. J. J. Kolski

W sezonie 2009/2010 możemy go oglądać w roli Radosza w komedii A. Fredry pt. „List” w reż. Krzysztofa Pułkowskiego oraz „Jesteśmy braćmi” (Robert Jaffey) w reż. J. Zaorskiego.

GERHART HAUPTMANN CZARNA MASKA

Reżyseria i scenografia
Bogdan Koca

Premiera na Dużej Scenie
27 lutego 2010 r.

Rekwizytor – Łukasz Dudek
Brygadzysta sceny – Aleksander Datkun
Maszynści sceny – Grzegorz Bednarowski, Michał Dudek, Tomasz Halkiewicz
Elektrycy – Łukasz Izdebski, Michał Januszkiewicz
Akustycy – Jarosław Kyrzcz, Konrad Sobieszczuk
Garderobiane – Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska
Pracownia fryzjerska/perukarska – Małgorzata Spanier
Pracownia plastyczna – Ewa Chorążyczewska, Waldemar Soboń
Pracownia stolarska – Daniel Datkun, Waldemar Kotowski, Adam Klin
Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów – Elżbieta Wójcik
Zaopatrzenie/kierowca – Ryszard Lipiak
Bileter – Mirosław Faryniarz
O bśluga widowni – Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas
Szatnia – Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz

Dział Marketingu/organizacja widowni: Anna Gicala, Jowita Bednarek.
Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa: Bernadetta Topolewska.
Kasa biletowa czynna od wtorku do piątku w godz. 9.00-16.00
oraz na godzinę przed spektaklem
Informacje o bieżącym repertuarze teatru: www.teatrnorwida.pl

Opracowanie i redakcja programu – Urszula Liksztet
Rysunek na okładce – Janusz Kijański
Projekt i druk – Jaremen Press
www.jaremen.pl

Jelenia Plast

GOETHE-INSTITUT
KRAKAU

Institucja współfinansowana
z budżetu Miasta Jelenia Góra

